

Labas rytas,

Rašau antrosios dienos rytą. Pirmąjį rytą sutikau lėktuve, kuris 800-900 km/h greičiu skrido virš, atrodo, bekrasčių Afrikos. Kas Afrikoje pirmiausia krito į akis, tai visą ko dydžiai. Jei nori nuvykti į kitą PAR miestą ar kitą pasaulio šalį dažniausiai reikia skristi lėktuvu. Botanikos parke pušys siekia dangų, bent tris kartus aukštesnės už lietuviškas. Keiptaunas įsikūręs galingų kalnų papėdėje. Pats žmogus ir jo visa kultūra tarytum žaidžia prie motinos gamtos kojų.

Po bemiegės nakties, pasieniečiai paėmus mano pirštų anspaudus, iš oro uosto buvau nugabenta pas Kateriną į namus. Šalį geriausiai pažinsi per žmones. Taigi Katerina. Ji yra Valdorfo auklėtoja, šią profesiją pasirinko būdama jau 6 metų amžiaus. Buvau svetingai priimta jos namuose. Katerina - tai stabilumo įsikūnijimas, jau ką reiškia profesiją pasirinkti vaikystėje. Pro jos namų langus matosi kalnas, ant kurio laipiodamas žuvo jos pirmagimis sūnus. Tačiau Katerina nežada kraustyti iš šios vietos, nes be šitų kalnų neįsivaizduoja savo gyvenimo. Ji gimė Keiptaune ir tame pačiame name su vyrų ir jau suaugusiais vaikais gyvena jau 50 metų. Šalia jos jaučiuosi lyg šimtamečio ąžuolo paunksmėje.

Vakar aplankėme botanikos sodą, pasivaikščiojimas leido man apsibrasti su mintimi, kad aš Afrikoje. Tarp žiedų laigantys kolibriai, mūsų namuose auginamos kambarinės gėlės, kurių aukštis atrodo yra iki dangaus, kalnų šaltinis, dinosauro laikų medžiai-paparčiai ir dar daug neregėtų negirdėtų augalų padėjo man įsisąmoninti mintį, kad aš, kaip beprotiškai tai beskampėtų, esu Afrikoje.

Vakare aplankėme Michael Oak mokyklą ir darželį, nes Katerina turėjo palesinti darželio vištas. Turėjau progą apžiūrėti tylų vaikų laukiantį darželį ir didelį jo kiemą. Pirmadienį čia pradėsiu praktiką. Bevaikštant po kiemą išgirdau kažką dainuojant, buvo akivaizdu, kad tai juodaodės moterys ir kad dainuoja gyvai. Pasirodo mokyklos eurtimijos salėje buvo susirinkusi moterų maldos grupė (nuomoja patalpas mokykloje), moterys meldėsi dainuodamos, ritmiškai plodamos ir šokdamos. Viena pradeda, kitos prisijungia. Viskas atrodė kaip šokio ir dainavimo terapija. Terapija ta prasme, kad tos, kurios meldėsi, per šokį ir dainą išreiškė savo sielos būseną, o tos, kurios jai pritardavo sudarydavo aplink ją saugią, atkartojančią, palaikančią erdvę. Tai buvo mano pirmas susitikimas su juodaodžiais Keiptauno gyventojais, kurie yra šio žemyno šeiminkai.

Dar vienas pastebėjimas. Labai įdomu, kad daug kas čia lyg aukštyn kojom. Pradėsim nuo to, kad mašinos varuotojas sėdi dešinėje pusėje, o aš turiu susilaikyti neriktelėjus, kai sukant į kairę automobilis pasuka "prieš eismą". Kalbant gali girdėti: " karšta žiema ar šalta vasara". Joninių šventės nuotraukos atrodo panašios į žibintų šventę su šešėlių teatru Ir pan.

Šiam kartui tiek,

Rasa Ragauskaitė Driukienė, Lietuvos atstovė IASWECE valdyboje.